

— Отче Натанаиле, не е за трудътъ; за трудъ и за животъ подвижнически се нахождаме въ тая свята обитель, но времето е лошо.

— Че това врѣме лошо ли е? Прѣзъ Мая расходка да направишъ, на здравето ще ти помогне.

— Врѣмената, отче, врѣмената! издума живо отецъ Гедеонъ. Виждте, докторътъ го вързали и може християнина на погибелъ да иде. Агарянци родъ не милостивий... Пази Боже, ако ме набѣдятъ, че бунтувамъ народа, тогава и мѣнастирятъ ще пострада! Опасность великая.

Игуменътъ се искикоти грѣмогласно.

— Ха, ха, ха... слѣдваше той да се смѣе неодържимо, сж ржѣ на хълбоцитъ, като гледаше тумчастото тѣло на отца Гедеона. — Немá на тебе ще хвърлжтъ сжмвѣние турцитъ? Отецъ Гедеонъ политически апостоль! Ха, ха, ха! Нали рекли: накарай мързеливия на работа, умъ да те научи! Грѣхътъ ти на душата, направи ми да се смѣх, когато сърдце не щѣше. Дяконе Викентие! Дяконе Викентие! Ела да чуешъ какво казва Гедеонъ... Мунчо, иди извикай Викентия, че ще се удуж отъ смѣхъ.

И дѣйствително бурниятъ смѣхъ на игумена събуди ековетъ на вичкитъ околни чердаци...

Мунчо, като чу заповѣдта, завъртѣ глава още пострашно, съ широко испулени очи, дѣто се изражаваше тжпъ страхъ.

— Русе и янтъ! извика той растреперанъ и сочене чердака, дѣто бѣ отишълъ дяконътъ. Па за да не го принуджтъ пакъ, той закричи бързо къмъ противоположната страна.

— Русиянтъ? Какво е туй нѣщо Руссиянтъ?

— Таласжмъ, ваше прѣподобие, добави отецъ Гедеонъ.

— Отъ кога Мунчо е станжлъ тѣй плашливъ? Той живѣяше, като бухалъ, изъ пущинацитъ.

— Воистина, отче Натанаиле, духъ пощии ходи по чердака . . . Нощеска Мунчо дойде та ме намѣри . . .